

Arrest

nr. 117 220 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2013 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart dat hij zich op 7 december 2011 samen met zijn partner aanbood bij de dienst burgerlijke stand van de stad Aalst om een huwelijksaangifte te doen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij bij schrijven *d.d.* 7 december 2011 werd ingelicht omtrent het uitstel van hun huwelijksvoltrekking met twee maanden.

Verzoeker verklaart verder een beslissing te hebben ontvangen houdende de weigering tot voltrekking van hun huwelijk, uitgesproken door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aalst op 22

februari 2012. Verzoeker stelt dat hij samen met zijn partner een beroep heeft ingediend tegen deze weigeringsbeslissing.

Verzoeker stipt aan dat de weigeringsbeslissing op onbegrijpelijke wijze werd bevestigd in eerste aanleg. Verzoeker stelt dat het lijkt alsof men een ander dossier voor ogen had wanneer men er de motivering op naslaat, in 3 luttele paragrafen veegt men de relatie van de kaart.

Verzoeker vervolgt dat alleszins op 10 oktober 2012 een beschikking zoals in kortgeding verleend werd door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, en dat hij op 4 januari 2013 hoger beroep heeft aangetekend tegen deze beschikking. Verzoeker verklaart verder dat de zaak voor het hof van beroep zal worden gepleit op 3 april 2014.

Tevens verklaart verzoeker dat hij op 14 december 2012 een aanvraag tot verblijf op grond van wettelijke samenwoning indiende en dat deze aanvraag in ontvangst werd genomen, dat hij werd ingeschreven in het rijksregister en een attest van immatriculatie kreeg.

Op 3 mei 2013 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 14.12.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 22.02.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering, De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat verweerder ook naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoekers vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht;

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Schending van artt. 40bis §2, 2° f en 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het moge duidelijk zijn dat zulks hier geenszins het geval is. De Dienst Vreemdelingenzaken is er klaarblijkelijk niet in geslaagd de juiste feitelijke gegevens te achterhalen waar zij stelt dat er een weigering huwelijk is die kracht van gewijsde heeft nu verzoeker er geen hoger beroep tegen aantekende. De Raad zal vaststellen dat uit het toegevoegde dossier overduidelijk blijkt dat er wél -tijdig- beroep werd aangetekend en de zaak voor pleidooien staat op 3 april 2014 voor het Hof van Beroep. De -enige- motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve manifest foutief. Daarenboven schendt de motivering van de bestreden beslissing artikel 40bis §2, 2° f nu men dit artikel inroept teneinde de aanvraag tot verblijf te weigeren (én het foutief citeert: "... en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen" waarbij men het vrij cruciale woord 'zover' weglaat uit de zinsnede: "en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen"). Men kan de aanvraag slechts weigeren zo de huwelijksweigering kracht van gewijsde heeft - quod non. Het moge ook duidelijk zijn dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt, nu deze de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Er kan in casu geen enkele sprake zijn van een zorgvuldige voorbereiding nu men er klaarblijkelijk niet in slaagt correct te verifiëren of er al dan niet beroep werd aangetekend tegen de huwelijksweigering. Los van het feit dat men m.b.t. deze huwelijksweigering al manifest onzorgvuldig tewerk ging door zelfs niet de moeite te nemen het koppel te interviewen, wort bij onderhavige procedure dezelfde onzorgvuldigheid aan de dag gelegd. Het middel is gegrond.”

Artikel 40bis, § 2, f) van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen”.

Verzoeker voert aan dat er geen sprake kan zijn van een in kracht van gewijsde gegane beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 22 februari 2012. Hij wijst erop dat hij en diens partner wel degelijk beroep hebben ingediend, eerst een dagvaarding zoals in kortgeding en vervolgens een hangend beroep bij het hof van beroep.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat verweerder stelt: *“uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering.”* Verweerder liet echter na het administratief dossier voor te leggen aan de Raad zodat de Raad zich in de onmogelijkheid bevindt het administratief dossier te onderzoeken.

Bijkomend stelt de Raad vast dat uit de stukken die verzoeker aan het verzoekschrift heeft gevoegd, hij diens stellingen kan staven. Uit deze elementen blijkt dat op 7 december 2011 verzoeker en diens partner zich aanboden bij de dienst burgerlijke stand van de stad Aalst om een huwelijksaangifte te doen. Bij schrijven van 7 december 2011 werden zij ingelicht omtrent het uitstel van hun huwelijksvoltrekking met twee maanden. Op 22 februari 2012 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aalst een beslissing tot weigering tot voltrekking van hun huwelijk. Verzoeker en zijn

partner dagvaardden deze ambtenaar van de burgerlijke stand op 21 maart 2012. Op 10 oktober 2012 verwierp de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde bij beschikking zoals in kortgeding het beroep. Verzoeker en diens partner tekenden hoger beroep aan tegen deze beschikking bij het hof van beroep te Gent, waar de zaak op zitting is gesteld op 3 april 2014. Deze feiten moeten als bewezen worden geacht, daar zij niet kennelijk onjuist zijn. Hieruit blijkt afdoende dat op het ogenblik van de bestreden beslissing niet aan de vereiste van artikel 40bis, § 2, f) van de vreemdelingenwet was voldaan.

Verweerder gedraagt zich op de zitting naar de wijsheid van de Raad.

Een schending van artikel 40bis, § 2, f van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU